قاسم باز
۲۰۱۵/ ۰۷ /۳۰

د سترګو لیدلی یاداښتونه

محمدموسی شفیق څرنګه او دچا په سپارښتنه دشهید سردار محمدداوودخان د جمهوریت په دوره کښی دنظارت څخه خلاص شو؟

دریمه او اخیری برخه

د دولت رئیس محمد داوودخان زما نه پوښتنه وکړه: « مجید جان، پلار دی د یوی میاشتی لپاره رخصت اخستی و ده خو تقریباً دوه میاشتی تیری کړی .» ورور می پلار ته وویل ، چی ما داوودخان ته وویل : چی هغه لږ خوابده شوی دی، ورور می وویل چی داودخان ماته وویل په څه؟ بیا می ورور ورته ویلی و، په هغه موضوع چی تاسی ورته ویلی وه چی که نور څوک غواړی چی ما (محمد داوود) و ګوری یا یی د وزارت داخلی یا د ارګ له لاری باید هغه خلک له ما سره وګوری. ورور می و ویل چی داوودخان ماته وویل چی، ولی دی دا موضوع راته مخکښی نه ویله، ورور می ورته ویلی و چی، ما فکر کاوه تاسی پر دی جریان خبر یاست. ورور می زیاته کړه مخکښی له دی چی دفتر ته ورسیږو داوودخان راته وویل چی زه د هغه د خفګان چاره کوم.

زما ورور زیاته کړه د پنجشنبی ورځ څلور بجی وی زه طبق معمول د محمدداوودخان د کور د انتظار په خونه کی د ضیا مجید د ګارد قوماندان، عبدالحمید محتاط د مخابراتو وزیر، غوث الدین فایق د فواید عامی وزیر سره ناست وم چی د دولت د رئیس دوه زامن هریو خالد داود او ویس داود ، د دولت د رئیس ښاغلی محمد داوودخان د کوره راووتل او د انتظار خونی ته پر ماپسی راغلل، هغوی روسته د روغبر نه زما نه خواهش وکړو چی بیرون راشه ، ورور می زیاته کړه ، زه هم دهغوی سره د انتظار د اوطاق نه ووتم، کله چی بیرون شو، نو دوی راته وویل. [چی بابا (محمد داوودخان) مونږ ته وویل چی خانصاحب له ما څخه خوا بدی شوی دی تاسی ورپسی ور شی هغه را پخلا کړی او د ځان سره یی راولی ، همدارنګه زما له طرفه ورته ووایی : تا چی د کوم شخص د خوشی کیدو خواهش کړی و ما تصمیم نیولی چی هغه شخص خوشی کړم.] عبدالمجید باز زیاتوی ، ما د خالد او ویس سره وعده کینوده چی سبا د جمعی په ورځ د اتو ۸ بجو شا او خوا کی به د رئیس صاحب دولت له کور نه د خوګیانو په لور(طرف) حرکت و کړو. هغوی له ما سره مخښه (خدای پامانی) وکړه، ورور می وایی چی کله بیرته د انتظار خونی (اوطاق) ته ننوتلم ښاغلی عبدالحمید محتاط چی زما نژدی دوست وه رانه وپوښتل چی مجید جانه کومه مهمه خبر وه ، ما ورته وویل چی نه کومه زیاته مهمه موضوع نه وه ،هغوی غواړی چی سبا زما د پلار د لیدو لپاره ننګرهار خوګیانو ته لاړ شی. ورور می وایی کله چی ما دا موضوع محتاط ته وویله، محتاط ماته وویل چی زه هم تاسی سره ځم. په دی وخت کی غوث الدین فایق ، پاچاګل وفادار، او ضیا مجید هم وویل چی مونږ هم تاسی سره ځو. مونږ په خبرو کی و چی فیض محمد داخله وزیر تلیفون را وکړو د چا سره غږیده کله چی هغه د دوستانو له تصمیم خبر شو هغه هم وویل، چی زه هم در سره ځم . وعده مو ۸ بجی د غوث الدین فایق کور په مکرویانو کی و تاکه چی سبا به له هاغه ځایه یو ځای خوګیانو ته ځو.

ورورمی وویل کله چی سهار په مکرویان کی سره یو ځای شو یو نفر بل چی د پاچاګل وفادار نژدی ملګری و او نوم یی محمد اسلم وطنجار وه هغه هم زمونږ سره په ډله کی زیات شو، حرکت مو وکړو، پولس نیمی بجی وی د خوګیانو ولسوالی مرکز چی کجه نومیږی او هلته د جمعی په ورځ په زرهاو خلک بازار ته راځی او د یوی میاشتی یا هفتی د ضرورت وړ شیان لکه خوراکی موادو(سودا) خریداری کوی د خوګیانو والسوال په ډیر منظم ډول خلک د سرک یوی او بلی خوا ته دره ولی وه . خلکو دولتی لوړ پوړی مهمانان په چکچکو بدرګه کړه ، کله چی میلمانه د خلکو منځ

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزي بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

ته ورسیدل د خپلو موترو څخه را کښته شول د عامو خلکو او د ولسوالی د مامورینو سره یې روغبړ وکړو او بیا دوی د هغه ځای د خوګیانو د ولسوال په ګډون زمونږ کور ته راغلل ، پلار می مخکښی د مخه د خوګیانو د قوم ډیر زیات مخور ملکان او سپین ګیری د دوی د هر کلی لپاره هم رابللی وه. دوی تر پنځو بجو پوری زما د پلاره سره پاتي شول بیا خالد داود او ویس داود د دولت د رئیس زامنو په خصوصی ډول زما د پلاره نه خواهش و کړو او د دولت د رئیس محمد داوودخان پیغام یی زما پلار ته ورساوه. پلار می هم د هغوی سره وعده وکړه چی هفته وروسته کابل ته درځم ، خالد او ویس په ډیری خوشخالی زما د ورور عبالمجید باز او راغلو میلمنو ملګرو سره یو ځای بیرته د کابل په لور روان شول. « ښاغلی عبدالحمید محتاط خوګیانو ته د دی تګ جریان په خپل کتاب کی هم لیکلی دی.»

کله چی ښاغلی محمد موسی شفیق په صدارت کی تر نظارت لاندی و، په لومړی شپو ورځو کی به د پیر سیداحمد ګیلانی له کوره ورته ډوډی راوړل کیده خو کله چی محمدداوودخان ددی موضوع څخه خبر شو هغه امر و کړو چی نوره د پیر سیداحمد ګیلانی له کوره د ډوډی راوړل محمد موسی شفیق ته بند کړل، په دی خاطر چی داوودخان ویلی وه که کوم څوک د ګیلانی د کور تر صدارت پوری په دی فاصله کی کوم شی د محمدموسی شفیق په ډوډی کی واچوی او سبا هغه ته کوم مشکل پیدا شی په داسی حالت کی هم بدنامی مونږ او هم ګیلانی ته کیږی، داودخان امر کړی و چی د محمد موسی شفیق ډوډی دی د هوټلونو د ریاست خیبر رستورانت او کابل هوټل څخه اجرا شی. په همدی خاطر د ښاغلی محمد موسی شفیق ډوډی د خیبر رستورانت څخه اجرا کیده.

د وعدی سره سم پلار می هم یوه هفته وروسته کابل ته راغی، دوی شپی تیری کړی کله چی داوودخان زما د پلار له راتګه کابل ته خبر شو، د چارشنبی په شپه ۷ بجی وی چی ورور می عبدالمجید باز د جمهوری ریاست سریاور کور ته تلیفون وکړو او خپل پلار ته یی وویل چی ما خپل موتر درولیږه، ۸ بجی سردارصاحب در ته منتظر دی، غواړی چی تاسی وګوری. پلار می هم بیدون د ځنډه لباس یعنی دریشی په ځان کړه په ټاکلی وخت د دولت د رئیس محمد داوودخان کور ته ورغی .

پلار می راته وویل چی دا لومړی ځل و چی زما او د داوودخان پرمنځ کی داسی موضوع پیدا شوی وه ، پلار می وویل چی وروسته د ګیلو او ګذارو نه محمد داودخان ماته وویل چی :ځه ورشه ستا دوست می د نظارت د بند نه خلاص کړی منتظر تا ته وم چی ته یی کور ته ورسوی.

پلار می وویل چی ما ورته وویل کوم دوست می یادوی؟ هغه (محمد داوودخان) راته وویل چی محمد موسی شفیق یادوم. پلار می زیاته کړه چی داوودخان ماته وویل چی ما هدایت ورکړی کوم دولتی موتر درسره واخله، هغه (محمد موسی شفیق) خپل کور ته چی په قرغه کی دی ورسوه. پلار می وویل چی د ډیری خوشحالی څخه په جامو کی نه ځای کیدم، کله چی د داوودخان د کوره را ووتم بیرون صاحب جان د ګارد معاون ولاړ و، هغه ته می وویل چی موتر لری هغه راته وویل چی بلی ما ورته وویل چی راځه یو مهم کار لرم ته راسره اوسه ، دواړه په موتر کی کښیناستو صدارت هاغه مانۍ ته لاړو کوم کی چی محمد موسی شفیق د نظارت لاندی وه، پلار می وایی چی تر دی ځایه صاحب جان د جمهوری ګارد معاون لا په جریان پوه نه وه ، کله چی مونږ هلته ، کوم ځای کی چی محمد موسی شفیق تر نظارت لاندی ورسیدو ما (صاحب جان) ته وویل چی ته دلته اوسه زه محمد موسی شفیق ته د داوودخان پیغام رسوم. پلار می زیاته کړه زه یواځی ورننوتم ، کله چی د محمد موسی شفیق سترګی پر ما ولږیدلی له ځایه را پورته شو، مونږ دواړو روغبړ سره وکړو. ما ښاغلی محمد موسی شفیق ته وویل چی د خبرو وخت نشته کالی دی را واخله تاسی د دولت د رئیس او صدراعظم محمد داوودخان په امر د نظارت نه خلاص شوی یاست ، ما ته شخصاَ محمد داودخان امر وکړو چی تاسی خپل کور قرغی ته ورسوم او زه هم په دی خاطر په تا پسی راغلی یم . پلار می زیاته کړه چی په رښتیا د محمد موسی شفیق په شونډ کی تبسم د لری و بریښیده ، د صدارت څخه راووتو. زه او محمد موسی شفیق د موتر په شا (عقبی) سیت کی کښیناستو، صاحب جان د جمهوری ګارد معاون او دریور مخکښی ناست وه خو کله چی موتر د صدارت د څلور لاری (چاراهی) ته ورسید ما دریور ته وویل چی ښی لاس ته تاو شه، دریور هم موتر راتاو کړ، پدی وخت کی ما محمد موسی شفیق ته وویل مخکښی له دی چی تا د قرغی کور ته ورسوم لازمه بولم تا د یوه نژدی او مهربان دوست کور ته بوځم ، فاصله دومره زیاته نه وهٔ شفیق را ته وویل ، چی پوښتنه کولای شم کوم دوست کره، پدی وخت کی موتر د پیر سیداحمد ګیلانی کورته ورسیدو ما بیا دریور ته ور غږ کړو، بچیه چپ لاسته په دی کوڅه کی

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکني د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

داخل شهُ موتر هم داخل شو کله چی موسی شفیق د پیر کوځه و لیده ډیر خوشحاله شو. موتر مو د پیر سید احمد ګیلانی دکور په انګړ کی و دراوه ، کله چی د ګیلانی نوکرانو مونږ و لیدو په منډو شول او ګیلانی ته یی خبر ورکړه چی خانصاحب د محمد موسی شفیق سره یوځای راغلل، پیر ګیلانی هم په ډیر بیړه د کور عمومی دروازی ته ځان راورساوهُ روغبړ مو سره وکړو، ما پیر ګیلانی ته وویل مخکښی له دی چی ما دی (موسی شفیق) قرغی ته رسولی وای لازمه می وباله چی اول یی تاسو کور ته راولم ځکه چی تاسی دده په خلاص کیدو کی زیاته کوشش او علاقه درلوده ، پلار می وویل چی د یوه مختصر چای خوړو وروسته می محمد موسی شفیق د داوودخان د امر په اساس قرغی دده کورته ورساوه ، د خدای پامانی پر موقع (وخت) محمد موسی شفیق را ته وویل چی خانصاحب ما د خپل قدرت پر وخت کی تا سره هیڅ نه دی کړی خو که ورځ یی راغله زه به د ستا دا احسان ادا کړم . خدای پامانی مو سره وکړه، ما(بازمحمدخان) دده د رسولو اطمینان د تلیفون له لاری د خپل ځوی عبدالمجید باز په لاس داودخان ته ورساوه .

محمد موسی شفیق وروسته د خوشی کیدو د هر اختر د مبارکی لپاره به د محمد داوودخان کور ته راتلو.

کال۱۳۵۶ د کوچنی اختر ورځ وه زه قاسم باز او زما مشر ورور شهید محمد حسن باز چی په هاغه وخت کی د کابل د چهاردهی د ولسوالی ولسوال وهُ د کابل د ولایت امینه قوماندان مرحوم شهید میرګل، د هاغه وخت د مالیی د وزارت د ګمرکاتو لوی رړیس حمیدالله د مالیی د وزارت اداری رئیس عبدالتواب یوځای د اختر مبارکی لپاره د محمد داوودخان کور ته ورغلو، خلک بیدون د تلاشی څخه د یوه کوچنی انتظار نه روسته، هغه هم چی اوطاق صالون د ملاقات ډیر وړوکی یا کوچنی وه، د مبارکی لپاره د محمد داوودخان کورته یوځای لاړو، کله چی زمونږ نوبت وروسته د څو محدود دقیقو را ورسید، د انتظار د اطاق نه هغه اوطاق ته چی داوودخان پکښی ناست و د اطاق بیرون یو لوی دهلیز و ومی لیدل هلته یو میز او څلور چوکی ایښودل شوی چی زما پلار بازمحمد خان، د جمهور رئیس ددفتر ریس محمد اکبر او د جمهوری ګارد قومندان صاحب جان ناست دی، ددوی سره داختر مبارکی نه روسته صاحب جان د ګارد قوماندان هاغه اوطاق ته چی داوودخان د څو نفرو سره ناست و. په دی اوطاق کی یو، یو نفری کوچ چی چرمی او سپین رنګه دی او ددی په څنګ کی یو دوه نفره سپین رنګه چرمی کوچ دی نور شپږه اوه چوبی د نانخوری چوکی ایښی دی وروسته د روغبړ او اختر مبارک مونږ په چوبی چوکیو کی کښیناستو، متوجه شوم چی زما ورور عبدالمجید باز دده سریاور د داوودخان تر شا ولاړ اویوه چوکی یی د خپل ځان لپاره ایښی ده. کله چی مونږ ټول په خپلو ځایو کی کښناستو د داوودخان پر څنګ کی محمد موسی شفیق او د محمد موسی شفیق په څنګ کی داکترمحمد یوسف خان دواړه سابقه صدراعظمان ناست دی. پردی وخت کی موظف شخص چی نوم یی درویش او د وردګو د ولایت دی د داوودخان په کور کی کار کوی په ډیرو وړو پیالو کی شین چای د دوو دانو سپین قند سره راوړو، چای ډیر ګرم وه ومی لیدل چی داوودخان د موسی شفیق سره نسبت د یوسف خان نه زیاد غږیږی. مونږ تقریبآ د چای د خلاصولو په حالت کی وه چی دوه نفره راننوتل اولین نفر میانه قد چی د عمر زیاتی شپی او ورځی یی تیری کړی وی او لږ شان سپین ګیری معلومیده کله چی دی اوطاق ته داخل شو او د داوودخان سترګی پری و لږیدلی داودخان یودم د خایه پورته شو څو قدمه مخکی ورغی او ددی شخص لاس یی ونیوه، دواړو تقریبآ دو دقیقی د یوبل لاسونه نیولی وه او روغبړ یی کاوه ، په دی وخت کی محمد موسی شفیق او داکتریوسف خان هم په خپل ځای کی ولاړ وه ، ما چی ولیدل چی بله خالی چوکی نشته هاغه چوکی چی زه پری د داودخان تر شا ناست وم هغه می د داودخان ښی لاس خوا ته کیښوده چی دا سپین ګیری پکښی کښینی، په دی حالت کی داوودخان زما نه تشکری وکړه نور مونږ چای خلاص کړی و اجازه موتری واخسته ، ځکه چی بیرون نور خلک په انتظار کی وه، کله چی بیرون را ووتو. ټولو ته دا سوال پیدا شو چی دا دوه صدراغظمان څنګه ډیر هلته ناست دی او داسپین ګیری څوک وه ، په دی وخت کی می پلار بازمحمدخان د حویلی په منځ کی ولاړ وه ، مشر ورور می تری و پوښتل چی محمد موسی شفیق او داکتر یوسف خان د ډیره وخته هلته ورسره ناست دی او دابل سپین ګیری څوک وه چی داوودخان ورسره ډیره اوږده روغبړ(سلام علیکی) وکړه ، پلار می وویل چی شاید دواړه صدراعظمان د داوودخان سره د غرمی ډوډی وخوری او هم یی زیاده کړه چی دا سپین ګیری هغه شخص دی چی په خوګیانو کی کله د سقاو قواو غوښتل چی سردارهاشم خان ونیسی، دغه شخص او محمد ګل خان مومند مونږه تر سیاه کوه پوری ورسولو، داشخص غلام رسول خان پاچا صاحب دی چی بیا وروسته د پروان حاکم اعلی شو، دا هغه کس دی چی داودخان ورته کاکا وایی.

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

ما د خپل ورور له خولې څو ځلې د ۱۳۵۶ کال په اخیرو کې واوریده ، ځنې پنجشنبې ورځې چې داودخان په خپل کور کې وي او دفتر ته نه ځې، داوودخان د خپل کور فامیلي موټر په محمد موسی شفیق پسې لیږي، هغه (موسی شفیق) او داودخان سره غرمه تیره وي، دواړه دوه پر دوه سره ناست وي.د افغانستان او جهان په وضعه سره خبرې کوي.د ۱۳۵۶ کال اخیرې شپې ورځې وې چې ورور مې د پلار نه و غوښتل که ته جمهور رئیس ته ووایې چې زه خپل تحصیلات تکمیل کړم او خپله ارکان حربې واخلم. زما په عوض زما بل ورور چې عبدالولي نومیږي او د بالاحصار په غنډ کې د کوماندو او پراشتو صاحب منصب دی زما په عوض د ځان سره ونیسې ، پلار مې دا موضوع د داوودخان سره شریکه(یاده)کړې وه، هغه ورته په ځواب کې ویلي و چې دا کار به درته و کړم هغه به امریکا ته د نظامې اتشې په صفت در ته ولیږم چې هم تحصل وکړې او هم کار، او دا بل ځوی به دې د ځان سره ونیسم. خو لږ صبر راته وکړه په اتم ۸ د جوزا یو رسمي سفر واشنګټن ته لرم کله چې د هغې سفر نه بیرته راغلم زه هم ستړی شوی یم.
 د کار بوج (اندازه) را باندې زیاته ده کابینه تبدیل کوم یو نفر چې اقلا نیم کار زما د اوږو څخه هم کم کړي (نوی) راولم، زه ددې کابینې سره ډیر په تنګ شوی یم، نو کله چې مې پلار دا خبرې ورور عبدالمجید باز ته کړې، ورور مې پلارته وویل چې پلاره، دا شخص چې هغه (محمد داوودخان) تاسی ته وویل دا نوی شخص محمد موسی شفیق دی بل څوک نه دی.
د ثور د ۷ نیټې ۱۳۵۷ د کودتا نه درې ورځې مخکښې هاغه وخت چې ما په وزارت عدلیه کې کار کاوه سهارد کار خوا ته(طرف ته) تلم، چې پلار مې را ته وویل چې ، ځویه ټول مکتبونو، فاکولتو او کارو ته لاړ دی څوک کور کې نشته، نن لس بجې پیر صاحب سید احمد ګیلانې کور ته راځې ته یې د چاې غم و خوره ، هر کله چې هغه بیرته لاړه ته دې بیا دفتر ته لاړ شه ، پدې وخت کې زمونږ کور په کارته سه کې وه، هماغه و چې لس بجې پیرصاحب بیدون د کوم دریور څخه زمونږ کور ته راغی، د چاې غم مې پخوا خوړلي و، کله چې دوی سره کښیناستل پیر صاحب زما پلار ته یې وویل چې ما ته وضعیت خرابه بریښې، کمونستان ډیر فعال شوي دي، خدای ناخواسته چې کوم حرکت ونکړي. پلار مې ورته و ویل چې ولې ته پخپله دا خبره محمد داوودخان ته نه کوې ، پلار مې پیر صاحب ته وویل چې د جمعې په ورځ به زه ستاسو پیغام ورته ورسوم چې هر څومره ژر کولای شې تاسي سره و ګورې، ولې د بده بخته هاغه جمعه راغله نه داوودخان پاتې شو، نه پیر ګیلانې هاغه ولید او نه بازمحمدخان هغه پیغام ورکړای شو..

رښتیا وایې چې تقدیر ته تدبیر نشته

کله چې د ثورد ۷ مې نیټې دغوایې غوبل (کودتا) کامیاب شوه پلار مې د پنځو اولادو هر یو محمدحسن باز، ملک سرفرازخان باز، عبدالمجید باز، عبدالولي باز او زه قاسم باز ټول بندیان شو، مونږ ټول سیاسي بندیان شو، به دې وخت کې د پلچرخې په زندان کې تقریبآ اویا (۷۰) نفره مردانه او تقریبآ د(۳۵) نفرو په شا او خوا کې د سلطنتې او داودخان د ګورنې فامیل ښځې او کوچنیان بندیان و. د ثور د میاشتې ۲۴/۲۵ شپه وه مونږ په درانده خوب ویده و چې یو ناڅاپه د اوطاقو او دهلیز څراغونه روښانه شول، د څو دقیقو وروسته هاغه اوطاق چې زه او پلار او یو ورور مې، اوهم د غلام حیدرخان رسولې مشر ځوی عمرجان رسولي پکښې و، عمرجان رسولي چې په دې وخت کې د ننګرهار د خوګیانو په تعلیمې غنډ کې سرباز عسکر وه یوځای و. د اوطاق دروازه په ډیر شدت را خلاصه شو ګورو چې جنرال عبدالقادر چې په دې وخت کې د دفاع وزیر دی دشیرجان مزدوریار سره دواړه یو ځای اوطاق ته راننوتل، کله چې د عبدالقادر سترګې په عمرجان رسولي و لږیدې جنرال عبدالقادر، عمر رسولي ته وویل چې ته لاتر اوسه ژوندی یې؟ خدای شاهد دی چې هغه بیچاره ورته هیڅ ونه ویل. په دې وخت کې مې پلار قادر وزیر دفاع ته وویل چې زمونږ ګناه څه ده ، چې دلته مو اچولي یو. جنرال عبدالقادر مې پلار ته وویل. چې ته نه پوهیږې چې ستا ګناه څه ده؟ تا د محمد موسی شفیق په خلاصیدو کې لوی رول لوبولی دی، فقط هم دومره یې وویل له اوطاق نه ووت، دا آوازه سبا په ټول محبس کې خپره شوه چې قادر بازمحمدخان ته داسې وویل. زمونږ د اوطاق په څنګ کې محمد انور واحدی، یو د پولسو افسر او دوه د هوایې قواو پیلوتان چې یو ګل پاچا جاجي د مرحوم ظاهرشاه او سردار داوودخان د هیلکپتر پیلوت و بندیان وه. جنرال عبدالقادر د هغوی سره یې هم سپکې سپورې وکړې، د هغوی پر څنګ اوطاق کې محترم کریم عطایې د مخابراتو وزیر، پوهاند عبدالله عمر د صحې وزیر، محترم داکتر عبدالمجیدخان د دولت وزیر او غوث الدین فایق د فوایدعامې وزیر بندیان وه. دې بې شعوراو وطن فروشه انسان (عبدالقادر) ټول بندیان په یو شکل نه بل شکل تهدید کړه، هماغه و

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راليږلو مخکې په ځير و لولئ

چې دوه شپې وروسته یعنی د ثور په ۲۷ نیټه سید داود تړون، اسدالله سروری، او یو تعداد نورچې نه غواړم نمونه یې واخلم راغلل زما پلار او درې ورونه، او د جمهوری ریاست ددفتر رئیس محمد اکبر، د پکتیا والی محمد گل ابراهیم خیل، سمونیار نصرالله عمرخیل یې له ځانه سره یوړل او په شهادت یې ورسول. دا د پلچرخی د زندان اولین گروپ بندیان یا محبوسین وه چې دی ظالمانو په شهادت ورسول.
الله پاک دی په خپل دربار کی د دوی شهادت قبول کړی. همدارنگه الله پاک دی د هر یو شهید محمد داوودخان او شهید محمد موسی شفیق اروح ښاد ولری.

نوټ:

گرانو دوستانو، دا د هاغه او دغه نقل قول نه دی ، پیر سید احمد گیلانی ، حامد گیلانی ، ژوندی دی نه پوهیږم چې هارون شفیق ژوندی دی او کنه، سید اسحاق گیلانی او عمرجان رسولی ټول ژوند دی احیاناً که څوک غواړی زما ددی ادعا په مورد کی شک او شبهه ولری کولای شی ددی ذواتو څخه معلومات تر لاسه کړی.

زړور انسانان فرصتونه ایجاد وی خو ډارن کسان د فرصتونو په تمه ناست وی.

د هغه خلکو کمی نشته چې په هیواد ویاړی، کمی د هاغه خلکو دی چې هیواد پری ویاړی.

پای

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ